

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. S. H.** nar. **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem
se sídlem Olomouc, Horní nám. 365/7,

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

o přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, k odvolání žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. září 2018, č.j. 19 C 304/2011-454,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. a II. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 400 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; co do částky 800 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení se žaloba zamítá.

II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. a IV. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 14 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75%

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; co do částky 136 000 spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení se žaloba zamítá.

- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 139 731 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Grepla.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 16 927 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Grepla.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 594.500 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 639 000 Kč za období od 21.11.2011 do 1.2.2012 a z částky 594.500 Kč za období od 2.2.2012 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu co do částky 605 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 561 000 Kč od 21.11.2011 do 1.2.2012 a z částky 605 500 Kč od 2.2.2012 do zaplacení (výrok II.). Dále uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 70 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení (výrok III.), zamítl žalobu co do částky 80 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení (výrok IV.) a zavázal žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobkyni ve výši 139 731 Kč (výrok V.). Takto rozhodl o žalobě, již se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 200 000 Kč jako finanční náhrady nemajetkové újmy, kterou utrpěla v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, a to za období následující po 26.4.2006, když újma za období před tímto datem byla předmětem samostatného řízení, a částky 150 000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení.
2. Žalovaná uznávala existenci odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, když sporu nebylo o tom, že na jeho základě byla žalobkyně 5 let 8 měsíců trestně stíhána, než byl vydán rozsudek, jímž byla zproštěna obžaloby.
3. O žalobě již bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21.5.2013, č.j. 19 C 304/2011-212, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, kterým byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 55 500 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním a částku 56 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení. Nálezem Ústavního soudu ze dne 27.9.2016, sp.zn. [REDAKCE] však byly tyto rozsudky zrušeny. Ústavní soud konstatoval, že obecné soudy nedostatečně vysvětlily, proč přiznaly peněžité zadostiučinění v tak nízké výši. Rovněž uvedl, že je nutno zohlednit i fakt, že na délku trestního řízení měl vliv i nečekaný zvrat, který způsobila "tvrdohlavost" krajského soudu, stejně tak je třeba se vypořádat se ztrátami žalobkyně v důsledku nezákonného trestního řízení. Soud prvního stupně znovu rozhodl rozsudkem ze dne 11.4.2017, č.j. 19 C 304/2011-330, který však Městský soud v Praze usnesením ze dne 16.11.2017, č.j. 70 Co 340/2017-393, zrušil především z toho důvodu, že nebylo vyjasněno, jak a na který nárok mají být započítány již zaplacené částky 50 000 Kč a 131 094,85 Kč.

4. Soud prvního stupně ve svém novém (v pořadí třetím) rozsudku vycházel z toho, že žalobkyně byla stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona a trestní stíhání trvalo 5 let a 8 měsíců. Rozsudkem ze dne 21.11.2006 shledal Okresní soud v Novém Jičíně žalobkyni vinnou a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a šesti měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu tří let, současně jí uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu tří let; k odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20.8.2007 prvostupňový rozsudek v celém rozsahu zrušil, znovu uznal žalobkyni vinnou a uložil jí trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu dvou let. Na základě žalobkyní podaného dovolání zrušil Nejvyšší soud usnesením ze dne 11.11.2008 rozsudek Krajského soudu v Ostravě v celém rozsahu. Krajský soud v Ostravě znovu rozhodl rozsudkem ze dne 28.4.2009, kterým prvostupňový rozsudek opět zrušil a znovu uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu dvou let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu dvou let. Proti novému odsuzujícímu rozsudku podala žalobkyně opět dovolání a Nejvyšší soud usnesením ze dne 27.7.2010 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.4.2009 opět zrušil; až poté Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22.11.2010 zprostil žalobkyni obžaloby. K výmazu odsouzení žalobkyně z rejstříku trestů došlo až dne 21.3.2011. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že trestní stíhání mělo špatný vliv na zdravotní stav žalobkyně, která se musela léčit (neuróza, hypertenze); promítlo se i do rodinného života a osobních a příbuzenských vztahů žalobkyně; zásadní negativní důsledky pak mělo trestní stíhání v jejím profesním životě, neboť působila jako advokátka a správkyně konkursní podstaty, ze seznamu správců však byla 16.10.2007 vyškrtuta a advokátní praxe musela zanechat dokonce dvakrát, když ji po rozsudku Nejvyššího soudu obnovila, posléze ji však Krajský soud v Ostravě odsoudil znovu. Soud prvního stupně zdůraznil, že zásadní dopad na žalobkyni mělo její druhé odsouzení Krajským soudem v Ostravě, neboť po rozhodnutí Nejvyššího soudu důvodně očekávala, že bude obžaloby zproštěna, začala znovu obnovovat svou advokátní praxi, avšak poté co Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu a znovu ji uznal vinnou, musela svou advokátní praxi znovu ukončit.
5. Po právní stránce soud prvního stupně poukázal na příslušná ustanovení zákona č. 82/98 Sb. a konstatoval, že shledává existenci obou odpovědnostních titulů, tedy nezákonné rozhodnutí i nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, a že v obou případech by konstatování porušení práva nebylo dostačující formou satisfakce; zabýval se proto stanovením přiměřené částky finančního zadostiučinění.
6. Pokud jde o satisfakci za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním žalobkyně, soud prvního stupně považoval za adekvátní částku 700 000 Kč. Odkázal přitom na řízení vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 19 C 6/2012, 26 C 297/2011 a 10 C 284/2011, která se rovněž týkala odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, kdy poškozeným byl advokát. Od částky 700 000 Kč pak odečetl již poskytnuté plnění ve výši 44 500 Kč, které žalovaná zaplatila již v rámci předběžného projednání nároku, dále částku 55 500 Kč, kterou žalovaná zaplatila včetně příslušenství po prvním rozhodnutí odvolacího soudu, a rovněž částku 5 500 Kč, kterou žalovaná zaplatila před podáním žaloby. Žalobkyni pak z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, přiznal částku 594 500 Kč s příslušenstvím, a co do částky 605 500 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl.
7. Pokud jde o újmu způsobenou nesprávným úředním postupem – nepřiměřenou délkou trestního řízení – poukázal soud prvního stupně na to, že zejména tu část trestního řízení, která následovala

po prvním zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího soudu, kdy Krajský soud v Ostravě rozhodl v rozporu s vyjádřeným názorem dovolacího soudu, je nutno považovat za jednoznačně a zbytečně průtažnou. Při stanovení výše finanční satisfakce vyšel ze základní částky 15 000 Kč za rok trvání řízení (za první dva roky s částkou poloviční), při délce řízení 5 let a 8 měsíců tak dospěl k základní částce 70 000 Kč. Přitom shledal důvody pro snížení této základní částky ve smyslu ust. § 31a zákona č. 82/1998 Kč o 20 % za to, že řízení probíhalo na celkem třech stupních soudní soustavy a rovněž i před Ústavním soudem, současně ale konstatoval, že je dán i důvod pro zvýšení základní částky o 20% z toho důvodu, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu. Žalobkyni proto z titulu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení přiznal 70 000 Kč a ve zbývajících částech do 80 000 Kč požadavek žalobkyně zamítl.

8. Proti tomuto rozsudku podaly odvolání žalobkyně i žalovaná.
9. Žalobkyně odvoláním brojila proti oběma zamítavým výrokům (II. a IV.), jakož i proti závislému výroku o nákladech řízení (V.) s tím, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci; vyjádřila přesvědčení, že výše finančního zadostiučinění nebyla stanovena správně, neboť žalobě mělo být vyhověno v plném rozsahu. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v tomto smyslu změnil.
10. Žalovaná naopak napadla vyhovující výroky rozsudku (I. a III.) a nákladový výrok (V.), vytýkajíc soudu prvního stupně nedostatečnost skutkových zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že sice došlo k určitému zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, nicméně nikoli v takové intenzitě, aby byl důvod pro poskytnutí zadostiučinění v přiznané výši. Vyjádřila názor, že rozhodnutí, s nimiž soud prvního stupně své rozhodnutí srovnával, nejsou přílehlavá a jejich závěry nelze na projednávaný případ aplikovat. S tím navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujících výrocích změnil tak, že se i v tomto rozsahu žaloba zamítá, a aby žalované přiznal náhradu nákladů řízení.
11. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že částečně důvodné je odvolání žalované; odvolání žalobkyně důvodným neshledal.
12. Po zrušení předchozího rozsudku bylo před soudem prvního stupně účastníky vysvětleno, jak mají být započítány již zaplacené částky 50 000 Kč (ta byla zaplacena v rámci předběžného projednání nároku) a 131 094,85 Kč (ta byla zaplacena po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259). Účastníci se shodli na tom, že z částky 50 000 Kč zaplacené před podáním žaloby má být 44 500 Kč započteno na nárok uplatněný v tomto řízení z titulu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání, zbývajících částka 5 500 Kč rovněž představovala úhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání, ovšem týkala se té části nároku, která byla předmětem samostatného řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. ██████████. Částku 131 094,85 Kč žalovaná zaplatila dne 23.1.2014 po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, který sice byl následně zrušen Ústavním soudem, avšak částka nebyla vrácena. Tato částka v sobě zahrnovala částku 55 500 Kč s veškerým příslušenstvím do dne zaplacení připadající na úhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání; jakož i částku 56 000 Kč s veškerým příslušenstvím do dne zaplacení připadající na úhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení.
13. Soud prvního stupně vycházel ze správného předpokladu, že při úvahách o výši **odškodnění**

nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání je nutno projednávaný případ srovnat s obdobnými případy a porovnávat podstatné společné a rozdílné znaky. Tento postup odpovídá názoru Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 16.9.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uvedl, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Ze tří případů, které pro porovnání zvolil (řízení vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 19 C 6/2012, 26 C 297/2011 a 10 C 284/2011) však pouze případ vedeném pod sp.zn. 10 C 284/2011 nabyl rozsudek právní moci, zbývající dva případy proto ke srovnání použít nelze. Naopak srovnání s řízením vedeném pod sp.zn. 10 C 284/2011 je v tomto případě zcela na místě, neboť se týkalo rovněž odškodnění nezákonného trestního řízení advokáta, přitom byl ohrožen trestní sazbou ve výši 2 až 8 let (tedy vyšší než žalobkyně) a byl stíhán po dobu 9 let a 7 měsíců (tedy déle než žalobkyně), přiznané odškodnění činilo celkem 500 000 Kč. Soud prvního stupně se správně zaměřil na zjištění toho, zda v případě žalobkyně existují okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání vyššího odškodnění. Za takové mimořádné okolnosti nelze považovat dopady trestního stíhání na zdravotní stav žalobkyně, byť bylo prokázáno, že mělo nepříznivý vliv na její zdraví žalobkyně, u žalobkyně totiž nepřetrvaly žádné trvalé následky, po skončení trestního stíhání se již dále neléčila. Stejně tak za ně nelze považovat dopady do rodinného života žalobkyně, když spory s manželem existovaly již před trestním stíháním, na vztah s dětmi nemělo trestní stíhání negativní vliv, zjištěno bylo pouze narušení vztahů s otcem. Podstatnou okolností, která je důvodem pro zvýšení odškodnění, je však postup Krajského soudu v Ostravě, který poté co Nejvyšší soud jeho rozsudek zrušil a vyjádřil právní názor, z něhož mohla žalobkyně důvodně dovozovat, že bude obžaloby zproštěna, žalobkyni znovu uznal vinnou. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s názorem Ústavního soudu vyjádřeném v nálezu ze dne 27.9.2016, sp.zn. [REDAKCE] že tímto postupem způsobeným „tvrdohlavostí“ krajského soudu došlo v řízení nečekanému zvratu, v jehož důsledku musela žalobkyně znovu ukončit svou advokátní praxi, kterou se snažila po prvním odsouzení obnovit. Postup Krajského soudu v Ostravě je proto nutno hodnotit jako excesivní se závažnými důsledky do ekonomické sféry žalobkyně, která znovu a zcela nečekaně přišla o možnost obživy ve svém oboru.

14. Při úvaze o výši odškodnění žalobkyně za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním se však odvolací soud neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že přiměřenou je částka 700 000 Kč. Soud prvního stupně dostatečně nezohlednil, že v tomto řízení rozhodoval jen o části odškodnění za dobu trestního stíhání od 26.4.2006 do jeho skončení, přičemž v důsledku změny právní úpravy bylo o odškodnění za dobu trestního stíhání od jeho počátku dne 25.2.2005 do 26.4.2006 rozhodováno v samostatném řízení. V něm Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.9.2015, č.j. 32 C 5/2014-94 za toto počáteční období trestního stíhání žalobkyni přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč, jeho rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3.10.2017, č.j. 3 Co 16/2016-129, přičemž soudy obou stupňů konstatovaly, že do náhrady nemajetkové újmy za toto období náleží ještě částka 5 500 Kč, kterou žalovaná žalobkyni uhradila v rámci předběžného projednání nároku před podáním žaloby. Při celkové úvaze o výši odškodnění je proto nutno přihlídnout i k tomuto již přiznanému odškodnění. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že další odškodnění žalobkyně za dobu trestního řízení po 26.4.2006 může činit nanejvýš částku 500 000 Kč. Přitom zdůrazňuje, že jde pouze o odškodnění nemajetkové újmy, do níž se nikterak nepromítá výše ušlého zisku žalobkyně za dobu, kdy nemohla vykonávat profesi advokátky, ten byl totiž odškodněn samostatně, a žalobkyni byla z titulu ušlého zisku uhrazena částka 1 398 000 Kč, což právní zástupce žalobkyně potvrdil při jednání odvolacího soudu dne 12.2.2019. Žalovaná již na náhradu nemajetkové újmy za dobu trestního řízení po 26.4.2006 uhradila v rámci předběžného projednání nároku částku 44 500 Kč. Dále na základě rozsudku Městského soudu v Praze

ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, hradila částku 55 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení. Naopak do úhrady v tomto řízení nelze započítat částku 5 500 Kč, jak nesprávně učinil soud prvního stupně, tuto částku žalovaná uhradila také v rámci předběžného projednání nároku, ovšem byla již započítána na nárok na náhradu nemajetkové újmy v samostatném řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 32 C 5/2014. Z částky 500 000 Kč tak zůstává neuhrazeno 400 000 Kč. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobkyni přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 400 000 Kč s příslušenstvím. V celkovém součtu tak již bylo žalobkyni z titulu náhrady újmy způsobené nezákonným trestním stíháním v rámci předběžného projednání nároku zaplaceno 44 500 Kč a 5 500 Kč; dále na základě rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 70 Co 459/2013-259 bylo zaplaceno 55 500 Kč; rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.9.2015, č.j. 32 C 5/2014-94, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3.10.2017, č.j. 3 Co 16/2016-129, bylo žalobkyni přiznáno dalších 100 000 Kč; konečně pak tímto rozsudkem odvolacího soudu bylo žalobkyni přiznáno 400 000 Kč; celkem tak již vyplacená, nebo soudem přiznaná náhrada nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním činí 605 500 Kč. Tato celková částka již zcela jistě nepostrádá prvek velkorysosti zmiňovaný Ústavním soudem v nálezu ze dne 27.9.2016, sp.zn. [REDAKCE] Zbytek uplatněného nároku co do částky 800 000 Kč s příslušenstvím, byl již zcela zjevně nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem, v tomto rozsahu proto odvolací soud žalobu zamítl.

15. Pokud jde o náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou **nepřiměřenou délkou trestního řízení**, odvolací soud již v předchozím zrušujícím usnesení ze dne 16.11.2017, č.j. 70 Co 340/2017-393 vyjádřil souhlas se závěrem soudu prvního stupně, že celková doba trvání řízení 5 let a 8 měsíců odůvodňuje určení základní částky 15 000 Kč za jeden rok trvání řízení, přičemž první dva roky jsou ohodnoceny částkou o polovinu nižší, takže při době trvání řízení 5 let a 8 měsíců činí základní výše přiměřeného zadostiučinění celkem 70 000 Kč. Pokud jde o korekci této částky podle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., soud prvního stupně respektoval právní názor odvolacího soudu vyjádřený ve zrušujícím usnesení č.j. 70 Co 340/2017-393, když snížil ze 30% na 20% redukci základní částky z důvodu řízení před více stupni soudní soustavy a naopak ji o 20% zvýšil z důvodu průtahů vzniklých tím, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu. V novém rozhodnutí soud prvního stupně již v souladu s dříve vyjádřeným názorem odvolacího soudu správně nepřikročil k navýšení základní částky odškodnění z důvodů zvýšeného významu daného řízení pro žalobkyni, což je dle judikatury (rozhodnutí Nejvyššího soudu dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011) dáno tím, že žalobkyně se vedle zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku dlouhotrvajícího řízení domáhala i zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku samotného vedení nezákonného trestního stíhání. Snížení a zvýšení základní částky se tak vzájemně kompenzuje a žalobkyně má právo na 70 000 Kč. Soud prvního stupně však nevzal v úvahu, že část náhrady za nemajetkovou újmu způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení již byla žalovanou uhrazena po právní moci později zrušeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, když součástí zaplacené částky 131 094,85 Kč bylo i 56 000 Kč s příslušenstvím na úhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení, což bylo mezi účastníky nesporné. Z titulu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení tak k doplacení zbývá pouze 14 000 Kč s příslušenstvím a pouze v této části je možno žalobě ohledně tohoto nároku vyhovět, co do zbývající uplatněné částky 136 000 Kč s příslušenstvím bylo na místě žalobu zamítnout.
16. Odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. z výše uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně změnil. Přitom v zájmu větší přehlednosti přistoupil k tomu, že při změně rozsudku soudu prvního stupně kompletně přeformuloval výrok rozsudku soudu prvního stupně

tak, aby bylo zřejmé v jakém rozsahu má žalovaná ještě plnit. Ohledně odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit částku 400 000 Kč spolu s úroky z prodlení v zákonné výši od 21.11.2011 do zaplacení; ve zbytku co do částky 800 000 s příslušenstvím žalobu zamítl. Pokud jde odškodnění nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích III. a IV. změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit částku 14 000 Kč spolu s úroky z prodlení v zákonné výši od 21.11.2011 do zaplacení; ve zbytku co do částky 136 000 s příslušenstvím žalobu zamítl. Počátek běhu úroku z prodlení byl přitom soudem prvního stupně správně stanoven ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb.

17. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodl současně i náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. V řízení před soudem prvního stupně byla žalobkyně (i přes částečnou změnu rozsudku v odvolacím řízení) úspěšná co do základu obou nároků. Odvolací soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, při stanovení její výše vycházel z § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle kterého činí tarifní hodnota 50 000 Kč, což odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (viz rozsudek ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013) odměna za jeden úkon právní služby pak činí 3 100 Kč. Ze stejné tarifní hodnoty správně vycházel i soud prvního stupně a jím vypočtená náhrada nákladů za právní zastoupení, stejně tak jako náhrada nákladů vzniklých přímo žalobkyni na cestovním, je zcela správná, a odvolací soud plně odkazuje na body 33 a 34 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, náhrada těchto nákladů tak činí 139 731 Kč. Před odvolacím soudem právní zástupce žalobkyně vykonal dva úkony právní služby (podání odvolání, účast u jednání), proto mu náleží odměna 6 200 Kč, dvě paušální náhrady po 300 Kč, náhrada jízdného na jednání odvolacího soudu v částce 524 Kč (prokázáno jízdenkami Olomouc – Praha a zpět), náhrada za čas promeškaný na cestě za 10 půlhodin po 100 Kč ve výši 1 000 Kč, 21% DPH v částce 1 748 Kč a soudní poplatek z odvolání ve výši 6 855 Kč, celkem náhrada nákladů odvolacího řízení činí 16 927 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 14. února 2018

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu